

**Všechno, co je jednotné, je silnější, a tedy i člověk.
Ten, kdo není sjednocen sám se sebou,
nemůže nabídnout jednotu ani ostatním.**

Slavica Kroča

**SYMBOLISMUS
MODRÉ BARVY**

**PODOBENSTVÍ O TOM,
CO SE NEDÁ KOUPIT**

**REINKARNACE JAKO
ZÁKON PŘÍRODY**

n@- ČASOPIS

Filozofie pro život – č. 129 – 25. září 2020

Filozofie, kterou navrhujeme, je způsob života dostupný všem, což znamená uplatňování učení velkých mudrců v praxi.

Kultura je uskutečňování lidských hodnot v životě, čímž se stává aktivní, využívá kvality každého člověka a rozšiřuje obzory.

Dobrovolnictví je plodem vůle vložené do služby ostatním. Neexistuje větší bohatství, než je ochota.

BRNO

www.akropolis.cz/brno

HRADEC KRÁLOVÉ

www.akropolis.cz/hradec

LIBEREC

www.akropolis.cz/liberec

OLMOUC

www.akropolis.cz/olomouc

OSTRAVA

www.akropolis.cz/ostrava

PARDUBICE

www.akropolis.cz/pardubice

PLZEŇ

www.akropolis.cz/plzen

PRAHA

www.akropolis.cz/praha

ZLÍN

www.akropolis.cz/zlin

PhDr. Slavica Kroča, šéfredaktorka
Mgr. Ivana Hurytová, odpovědný redaktor
Redakce a grafická úprava:
Eva Bímová, Martina Flaitingrová
Jana Aksamítová, Ing. Ondřej Aksamít,
Mgr. Aleš Gabriel

Vydává Nová Akropolis z. s.
Varšavská 19, 120 00 Praha 2
Tel.: 222 515 152, mail: nova@akropolis.cz
Nová Akropolis se nemusí plně ztotožňovat s obsahem uveřejněných textů, odpovídají za ně výhradně jejich autoři.

© Nová Akropolis z. s.
Všechna práva vyhrazena. Tento časopis nebo jakákoli jeho část nesmí být reprodukován v jakékoli formě bez předchozího písemného svolení vydavatele.

www.akropolis.cz

Milí čtenáři,

v životě přicházejí okamžiky, které vyvolávají v našem nitru nejrozumnější stavy. Stává se, že přecházíme velkou rychlostí z jedné krajnosti do druhé, a to častěji, než bychom si přáli. Když jsme byli dětmi, milovali jsme chvíle na houpačce, která nás unášela z jedné strany na druhou, a my se toho nemohli nabažit. Byla to pro nás hra, jež v nás vyvolávala radost. Pokud bychom udělali paralelu se současnou dobou, může se nám zdát, že i když už nejsme děti, stále v nás existuje tendence k „houpání“, pohybu z jedné strany na druhou. To způsobuje, že vidíme okolní svět rozmazaně, neboť než stačíme zaostřit a usměrnit naši pozornost, už letíme na druhou stranu. To nás může brzy vyčerpat, protože na nás dolehne tíživý pocit, že nejsme pány svého života, a budeme se cítit neschopní najít a udržet jeho správný směr. Naše psychy se bude cítit pod velkým tlakem, o kterém ani nedokážeme říct, odkud přesně přichází a jaký je jeho skutečný smysl. Otázka po smyslu, jež se objeví v naší mysli, je však jako paprsek světla, síla vědomí, jež se snaží zastavit houpání, které je uspávalo. Začneme tak hledat střed sebe sama, centrum, ze kterého můžeme vést sami sebe k naplnění svého osudu. A ať jsou naše osudy nejrozmanitější v tom individuálním, jako lidé máme společný cíl, který dle filozofie spočívá v dosažení moudrosti skrze praktikování ctností. Dle Aristotela ctnost spočívá v nalezení středu mezi nedostatkem a nadbytkem. Vždy, když je něčeho moc nebo málo, zatemňuje to naši mysl a brání nám to spatřit pravdu. A jak nás učí filozofie, všichni potřebujeme poznávat malé pravdy, jež nám pomohou žít a jež nás dovedou k velkým pravdám, které nám pomohou pochopit Život.

V září oslavíme 35. výročí Nové Akropolis v České republice. Po celou dobu od jejího založení našimi učiteli paní PhDr. Slavicou Kroča a panem Slavkou Kroča se v naší činnosti opíráme o tři filozofické Principy, jejichž cílem je rozvoj nejlepších potenciálů v člověku a života v souladu s Přírodou; naplnění lásky k moudrosti prostřednictvím srovnávacího studia různých učení, jež lidstvo inspirovala po staletí s cílem odhalit společné ideje, které podpoří mezi lidmi ideál bratrství, založený na úctě k lidské důstojnosti, bez ohledu na všechny vnější rozdíly.

Přeji vám krásné podzimní období a těším se na setkání na našich přednáškách a dalších akcích.

Eva Bímová
Ředitelka Nové Akropolis v České republice

PODOBENSTVÍ O TOM, CO SE NEDÁ KOUPIT

Asi před sto lety žili v Indii u moře domorodí lovci perel. Potápěli se pro ně hluboko pod mořskou hladinu a přitom si ničili své zdraví. Riskovali vlastní životy, většinou marně, jen aby našli pěknou perlu pro svou chudou obživu.

Jeden cizinec měl mezi lovci perel svého známého. Občas se setkali a dlouze si povídali. Jednoho dne našel cizinec lovce perel ve slavnostní náladě a v bílém rouchu. „Co se děje,“ zeptal se. „Spočítal jsem si rupie,“ odpověděl starý muž, „a jsem zde dnes naposledy. Rád bych se s tebou rozloučil a vydal se na cestu, na kterou jsem dlouhá léta tolik šetřil. Příteli, přijmi ode mě na památku tento dárek.“

Podal cizinci cosi zabaleného v kousku zmuchlaného papíru. Jaké bylo jeho překva-

pení, když uviděl skrytý obsah, jedinečnou perlu. Byla veliká a krásná. „Nemohu od tebe přijmout tak nesmírně cenný dar, vždyť si ho přece ničím nezasloužím,“ bránil se užaslý cizinec. „Jen si ji vezmi,“ opáčil starý lovec perel, „nemohu tu perlu prodat, netušíš, jak ohromnou cenu pro mě má. Měl jsem jediného syna, který byl mým věrným pomocníkem. Když se jednou vynořil na hladinu, byl mrtvý. Měl ale ve své sevřené ruce právě tuto perlu. Tato perla má cenu života mého jediného, nejdražšího syna, tu bych přece nemohl za žádné peníze prodat. Pro mě nemůže být ničím na světě zaplacená. Může být jen z největší lásky darována.“

Pokud v životě nalezneme něco, co nelze vyvážit žádnými penězi, pokud děláme z lásky věci, které bychom nedělali za žádné peníze, jsme velmi bohatí.

S ÚSMĚVEM JDE VŠECHNO LÉPE...

Z filozofických anekdot: DIOGENES A HODINA JÍDLA

Bylo známo, jaké pohrdání Diogenes ze Sinopy cítil ke společenským konvencím.

Bylo tak silné, že ho donutilo žít v sudu.

Při jisté příležitosti se ho jeden z jeho učedníků zeptal:

Učiteli, řekni nám, v kolik hodin má člověk jíst?

Záleží na tom, zda jsi bohatý, pak můžeš jíst, kdykoli chceš. Pokud jsi však chudý, kdykoli můžeš.

Káva

*Jakou kávu máš ráda?
O samotě!*

*Voda je nejdůležitější věc na světě:
bez ní neuděláš kávu!*

SYMBOLISMUS MODRÉ BARVY

Jasná letní obloha i temné noční nebe, kapky deště i hlubiny oceánů, jemnost a jas, sytost a hloubka... Tím vším je modrá. Ať už si ji zamilujeme díky květu pomněnky nebo při pohledu na hladkou hladinu jezera, večer při hvězdách nebo za jasného bezmračného dne, jisté je, že v našem okouzlení nebudeme sami. Modrá se na první příčku žebříčku nejoblíbenějších barev vyšplhala nejen u nás, ale i v celosvětových průzkumech. A pokud jsou jejími základními charakteristikami klid, stálost a naděje, není divu. Vždyť kdo z nás by po takových hodnotách netoužil?

Zajímavé je, že pokud si dnes manželský pár vyrazí na badmintonový kurt nebo do plaveckého bazénu, její klíč od šatní skříňky bude s velkou pravděpodobností červený a jeho modrý. Stejně tak bude mít problémy každý, kdo by chtěl koupit modré oblečení pro malou holčičku nebo červené pro kluka. Přesto byla ve všech známých tradičních kulturách modrá barva vždy spojována s ženským principem a červená byla jejím mužským komplementem. Proč?

Důvody dnešního obráceného vnímání těchto barev neznáme. Tradiční pojetí však nabízí jednoduchá vysvětlení, odkrývá symbolické významy a ukazuje na pevné spojení dávného člověka s přírodou, v níž lze najít odpovědi na mnohé hádanky. Symbolika barev je v tomto případě spojena se symbolikou čtyř elementů. Elementy, s nimiž byla spojována žena, vždy byly voda a vzduch, obojí charakteristické modrou barvou. Země a oheň naopak náležely mužskému principu a červená barva byla jednou z těch, které je charakterizovaly nejvíce.

S vodou či nebem je ve starých mýtech často spojován vznik života, prvek ryze ženský. V japonských příbězích země a život na ní vzniká z prvotního oceánu, podobně je tomu také v mezopotámských bájích a pověstech. Ve starém Egyptě se setkáváme s bohyní Hathor, matkou všeho živého, jež byla zobrazována jako kosmická kráva. Jejím mlékem byla Mléčná dráha a byla bohyní nebe a ochránkyní žen. Hvězdou oblohu pak představovala Nut, bohyně noci, která se klečela nad Zemí a vytvářela tak nebe, temně modrá a posetá hvězdami.

Každý z nás má v sobě dle tradičního filozofického učení část nadčasovou, psychickou a fyzickou. A barvy mají účinek na každou z nich. Nejen že nám pomáhají dotknout se něčeho nadčasového skrze prastará božstva a jejich symbolické významy, ale každodenně působí také na naši psychiku a tělo. Po psychické stránce modrá barva napomáhá člověku dosáhnout klidu a uvolnit se. Pomáhá najít trpělivost, vytrvat, rozjímat; je symbolem moudrosti, věrnosti i víry. Proto také bývá v křesťanství do modrého roucha oděna Panna Marie. V Japonsku je modrá symbolem lidskosti.

Modrá barva má schopnost utišit nejen emocionální bouři, ale také uklidnit rozvířené myšlenky nebo zklidnit tělo. Dokáže zpomalit a vyvážit nervové procesy, které v něm probíhají, dokáže pomoci snížit vysoký krevní tlak, tepovou i dechovou frekvenci. Působí příznivě na dýchací cesty. Při bolestech v krku nebo potížích s hlasivkami se při léčbě barvami doporučuje uvázat si kolem krku modrý šátek.

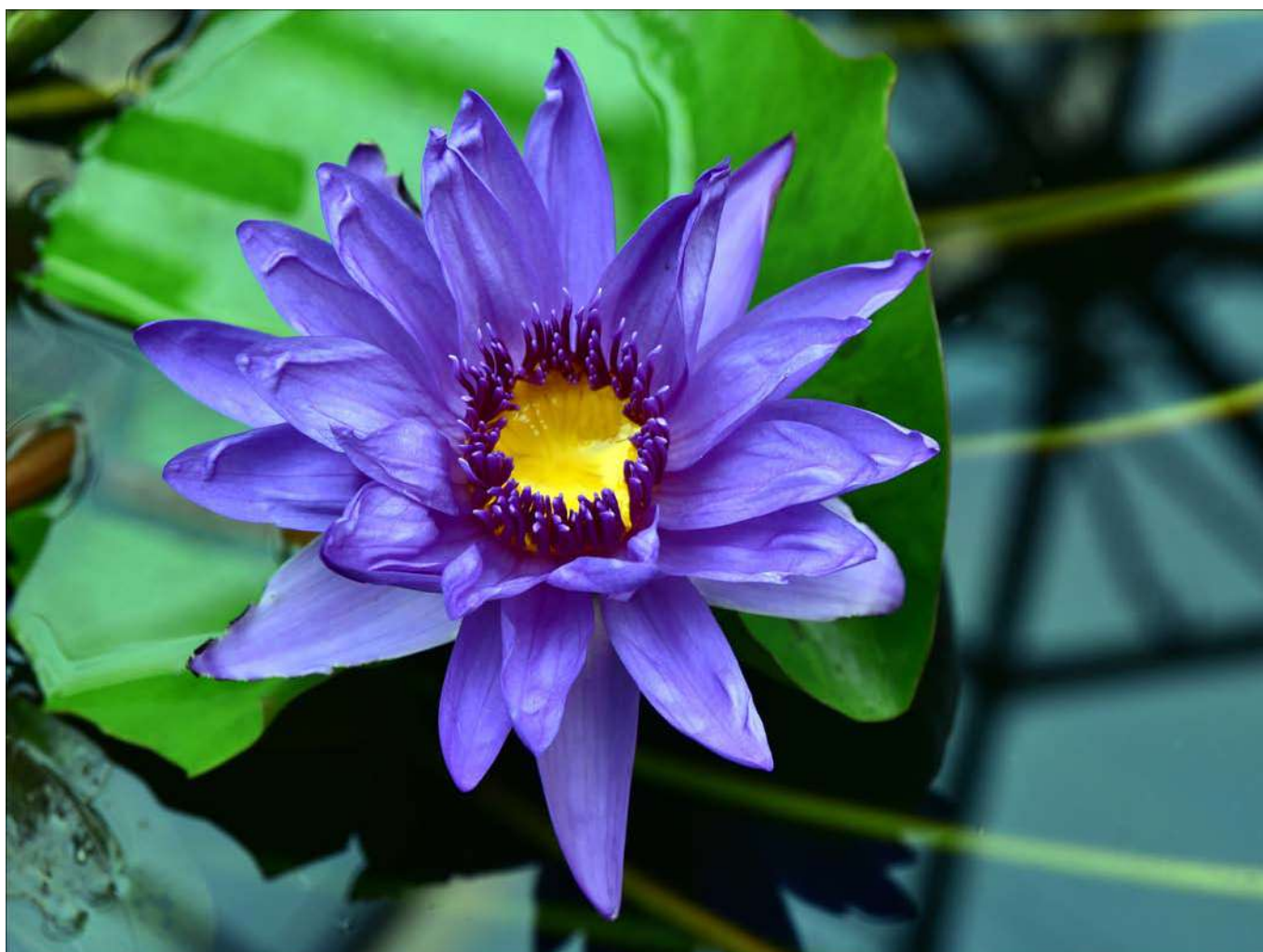
Jako vše ostatní má i působení barev dvě stránky a jako u všeho je i zde nutná rovnováha. Modrá barva může vyvolat i negativní psychický stav, nejčastěji spojený s přílišným klidem: pasivitu, apatii, smutek nebo sklíčenost.

Symbolických spojení modré barvy s dalšími prvky je nepřeborné množství. „Modrooký“ je ve skandinávských zemích důvěřivý, nezkušený člověk; ten, kterému bychom u nás řekli „zelenáč“. Pro severoamerické indiány byla

modrá barvou míru, zatímco ve středověku byla spojována s odvahou – jednou ze ctností, o nichž hovořil v antickém Řecku Platon. Pokud by měla charakterizovat temperament člověka, hodila by se nejspíše k introvertům a melancholikům; pokud by měla být na stěně některé z místností v našem domě či bytě, měla by to být ložnice. Kdyby byla znamením zvěrokruhu, byla by Střelcem; kdyby byla vztahem mezi lidmi, byla by sounáležitostí. Pokud by modrá byla planetou, byla by Saturnem; kdyby byla malířem, byla by Picassem v jeho modrém období. Kdyby byla obrazem, byla by Monetovými lekníny.

Barvy jsou všude kolem nás. Vnímejme je, kochejme se pírky sýkorek, okvětními lístky chrpy, kvetoucím modřencem nebo křídly modráska... A třeba se nám podaří přenést na sebe trochu klidu, trpělivosti, víry a naděje, které v sobě ukrývají.

Mgr. Tereza Goliášová

Výlet do antiky

Carnuntum leží na břehu Dunaje, tedy na hranicích původní Římské říše. Archeologický park v dnešním Rakousku nabízí jedinečnou příležitost nahlédnout do života starých Římanů. Konec srpna jsme využili k výletu do antiky a navštívili jsme starověké římské město, které se blíží tomu, jak vypadalo v prvních stoletích našeho letopočtu.

Nachází se zde několik zrekonstruovaných domů: lázně, obchody, dílny, obytné i hospodářské místnosti, to vše včetně nábytku a výzdoby. V nedalekém muzeu jsme si prohlédli legionářskou výzbroj, lékařské nástroje, sošky bohů a další památky po starověké civilizaci. Naši cestu do minulosti jsme zakončili návštěvou amfiteátru.

Dobrovolnický kemp 2020

V červenci jsme uspořádali již třetí dobrovolnický kemp, na němž třicet dobrovolníků z řad našich posluchačů i absolventů mělo možnost projevit svou dobrou vůli a pomoci svému okolí.

Již tradičně jsme se věnovali kultivování jedné části lesa, aby se tam mohly vrátit zdravé a silné stromy. A také jsme pokračovali v práci na mokřadu, kolem něhož jsme letos sázeli vrby. Je krásné pozorovat, že u této nově vytvořené vodní plochy našlo svůj domov mnoho zvířat a ptáků.

Další tradiční pomoc jsme věnovali zlínskému útulku *Dobré ruce*, který se stará o opuštěné kočky a potřebuje pomoc s úpravou a čištěním prostor.

Tentokrát jsme v něm malovali dva pokoje, kde budou karanténní místnosti pro kočky.

A kromě toho jsme pomohli v jedné zlínské mateřské školce s opravou zárubní a dveří. Celý víkend byl jako vždy prodchnut velkým nadšením a přátelskou atmosférou navzdory tomu, že nám tentokrát počasí příliš nepřálo, protože skoro celou dobu pršelo. Díky tomu jsme ale poznali, že s dobrou vůlí dokážeme vždycky udělat mnoho užitečných věcí bez ohledu na nepříznivé vnější podmínky.

DISK Z FAISTU

Tento disk je významným archeologickým nálezem starověké Kréty. Byl nalezen v minojském paláci ve městě Faistos a pochází z doby asi 2000–1700 př. n. l.

Je vyrobený z pálené hlíny, má v průměru 15 cm a po obou stranách je pokrytý obrázkovými znaky. Těchto znaků je celkem 241, jsou tvořeny celkem 45 jednotlivými symboly a vyvážejí spirálu od středu ke kraji disku.

Disk objevil v roce 1908 po třech letech vykopávek italský archeolog Luigi Pernier ve zbytcích minojského paláce. Písmo velmi blízké lineárnímu písmu A z Mykénské kultury dosud nikdo nerozluštil. Disk je dnes vystaven v archeologickém muzeu v Irakliu na Krétě.

Starověká Kréta

byla centrem velmi vyspělé minojské civilizace. Její název, odkazující na legendárního prvního krále Mínoa, poprvé použil slavný archeolog Arthur Evans, objevitel krétských paláců. Její největší rozvoj se klade do období třetího a druhého tisíciletí před naším letopočtem. Ve své době byla námořní velmocí s vysoce rozvinutým obchodem a řemesly, protože svou polohou tvořila křižovatku mezi Asií, Afrikou a Evropou a národy, které se na nich nacházely.

Kolem roku 2000 se na ostrově začaly stavět první velkolepé a nádherné paláce. Z nich nejznámější je ten z Knossu, vystavěný do několika pater s mnoha místnostmi bohatě vyzdobenými nádherným malbami ze života Kréty. Palác je tak obrovský, že se někdy spojuje s mytickým labyrintem, který podle mýtů na Krétě měl existovat. Postupně se tyto paláce začaly budovat i v jiných městech, např. ve Faistu.

V roce 1700 přišlo ničivé zemětřesení, které mnohé tyto paláce poničilo. Ale už po sto letech dochází k dalšímu rozkvětu kultury i hospodářství, a opět se na starých základech staví nové paláce. Kolem roku 1450 došlo k náhlému zániku krétské civilizace. Snad bylo příčinou zemětřesení, snad nájezdy dobyvačných národů, dodnes je konec této civilizace záhadou. Od té doby Kréta upadá a její civilizační výtopy postupně přebírá řecké město Mykény.

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

... kolem smrti svatého Václava panuje dodnes celá řada nejasností? Legendy ji líčí jako předem plánovanou vraždu, ale někteří historikové tuto verzi na základě různých náznaků zpochybňují. Jeden z otazníků vyvolává například analýza kosterních pozůstatků, podle které se svatý Václav dožil více než čtyřiceti let, zatímco podle legendy byl zavražděn ve svých 28 letech. Jiná teorie říká, že se spíše než o vraždu jednalo o neplánovaný důsledek sporu obou bratrů a že Václavova smrt byla tragickou nehodou. A objevila se dokonce i domněnka, že k žádné vraždě vůbec dojít nemohlo, protože Václav a Boleslav byli jednou a toutéž osobou. Tato teorie vychází ze skutečnosti, že obě jména znamenají totéž: „více slavný“. Boleslav je polskou variantou jména Václav. Žádnou z těchto teorií nelze přesvědčivě doložit, protože pramenů z tak dávné doby je velmi málo.

Svatý Václav se netěšil úctě jen v Čechách, ale i v německých zemích, což dokládá množství zmínek v kronikách a svatováclavských relikviích v německých kostelech. Jedná se také o jediného českého světce, který je začleněn do celosvětového kalendáře katolické církve.

Ať už to se smrtí svatého Václava bylo jakkoli, jeho kult se rozšířil velice rychle, pravděpodobně už v sedmdesátých letech 10. století, tedy pouhých čtyřicet nebo padesát let po jeho smrti. O ustanovení kultu se nejspíš postaral Václavův synovec Boleslav II. Zavražděný kníže se stal předobrazem ideálního panovníka a ochráncem českých zemí. V pozdějších staletích mu legendy přisoudily i roli velitele blanického vojska.

Velkou úctu k Václavovi choval i Karel IV., který na jeho počest nechal vyhotovit svatováclavskou korunu. Šperk, který se používal výhradně při korunovaci českých králů, byl jinak uložen na lebce svatého Václava.

Helena Petrovna Blavatská

KLÍČ K TEOSOFII

Formou otázek a odpovědí podává
jasný výklad ETIKY, VĚDY a FILOZOFIE,
k jejichž studiu byla Teosofická společnost založena.

První úplné české vydání

Kniha sepsaná poutavou formou otázek a odpovědí, jež poprvé vyšla v anglickém originálu v roce 1889. Umožňuje nám se znovu přiblížit nadčasovému poznání, jež je spojené s tradicí starověkých mysterií. Provede nás proto záhadnými oblastmi esoterní filozofie vedoucí člověka k poznání již od úsvitu dějin. Přestože jde o prastaré učení, které nacházíme v různých formách u mnoha dávných kultur Východu i Západu, kniha používá jazyk, pojmy a příměry srozumitelné i současnému čtenáři.

Nemluví jen o „božské moudrosti“ pro teosofy, ale obsahuje témata užitečná pro každého, kdo si klade otázky o sobě a o okolním světě.

V jednotlivých kapitolách se zabývá viditelnými i neviditelnými charakteristikami člověka a přírody, vypráví o přirozenosti lidské mysli, o smyslu života a cyklech znovuzrození, na Východě zvaných reinkarnace, také o spravedlnosti osudu na základě zákona akce a reakce neboli karmě a o posmrtném životě, jejichž pochopení je klíčem nejen k teosofii, ale i k důstojnějšímu a šťastnějšímu životu.

Sama autorka o knize říká: *Účel této knihy je přesně vyjádřen jejím názvem a vyžaduje pouze několik vysvětlujících slov. Kniha není úplnou a vyčerpávající učebnicí teosofie neboli božské moudrosti, ale pouhým klíčem, který odemkne dveře k hlubšímu studiu. Naznačuje široké obrysy náboženství moudrosti a vysvětluje jeho základní principy. Zároveň odpovídá na nejrůznější námitky typického tazatele ze Západu a snaží se prezentovat neznámé koncepty co nejjednodušší formou a co nejjasnějším jazykem.*

V našich sídlech nebo na www.vecnakrasa.cz

REINKARNACE JAKO ZÁKON PŘÍRODY

VŠE JE CYKICKÉ

Zabýváme-li se jakoukoliv částí přírody, zjistíme, že cyklické opakování rozličných fenoménů je samozřejmostí. Jen pro úplně nejjednodušší mysl je tento zákon přírody skrytý. Je naprosto zřejmé, že bez opakování není poznání.

Zákon cyklů se projevuje ve všem, co nás obklopuje. Není nic přirozenějšího než nepřetržité střídání ročních období s jejich známými změnami a nikoho nenapadne definovat zimu jako konečnou smrt, nýbrž jen jako odpočinek před probuzením jara. Strom bez listů není mrtvým stromem. Prochází určitým cyklem a razí si cestu do dalšího, kdy se znovu zrodí jeho listy, květy a plody. (D. Steinberg Guzmán: Reinkarnace ve 21. století, Nová Akropolis – Zrcadlo kultury, č. 19, str. 33–34)

Pro obyčejného člověka či vědce by nebylo možné nic poznat, nic pochopit, pokud by neměl řadu příležitostí své pozorování opakovat, znovu vnímat a znovu hodnotit. Bez opakování není zkušenost. V přírodě, jejíž je člověk součástí, se tedy nezbytně projevuje zákon cyklů, který ji neúprosně vede za získáváním zkušeností, za poznáváním. Celé universum prostupuje Jeden Život, prostupuje všechny jeho úrovně, ty, které se našemu chápání jeví jako neživé, i ty, které nás natolik převyšují, že jejich vlastní život vůbec nevidíme a jejich existenci obvykle nanejdeme tušíme a věříme v ni. Rozdělíme-li viditelnou přírodu, tu, kterou dokážeme nejlépe vnímat, v souladu se současnou vědou na tři viditelné říše (minerály, rostliny, živočichové) a přidáme-li jako čtvrtou skupinu samotného člověka, kterého z hlediska jeho duševních vlastností nemůžeme se zvířaty postavit do jedné řady, můžeme si uvést několik příkladů cyklických jevů, charakteristických pro každou z nich. Tyto říše se navzájem liší svou úrovní poznání, úrovní nasbíraných zkušeností, a z tohoto důvodu se odlišují i jejich projevy života.

SVĚT MINERÁLŮ ŽIJE

Hledat a nacházet nebo nenacházet Život projevující se v minerální říši je svým způsobem paradoxní, protože pro někoho je tato skutečnost naprosto zřejmá a pro někoho naprosto nepřijatelná, s celou škálou názorů mezi těmito hraničními. Přesto, obrátíme-li se k nejrozumnějším tradicím filosofickým a náboženským, získáme dostatečné množství argumentů podporujících tuto skutečnost. To, co je pro nás nejdůležitější, jsou argumenty týkající se existence čehosi vyššího, než je tento viditelný či vnímatelný svět. Není důležité, jak toto vyšší pojmenujeme, zda pou-

žijeme pojem Bůh nebo jakýkoliv jiný nebo se budeme držet filosofických termínů Absolut, Jedno, Idea a podobně. Důležité je, že všechna náboženství i filosofie o tomto Jednu mluví jako o původu všeho, jako o něčem, co proniká celým universem i jeho jednotlivými částmi. Bůh je v nás a snad ještě lépe je říci, že my jsme v Bohu. On je příčinou jediného všepřonikajícího Života, který se projevuje skrze nespočetné formy, skrze rozličná těla. Pokud tato pravda platí, stejný vztah k Bohu mají i minerály.

Z hlubin Jediného Bytí, nepochopitelného, vymykajícího se jakékoliv myšlenky i slovu, vycházející Logos tím, že sobě samému stanoví jakési meze, vytyčuje dobrovolně meze vlastní své Bytosti – povstává jakožto projevený Bůh a sleduje vymezenou takto sféru své činnosti, nastiňuje jeviště svého vesmíru (kosmu). Uvnitř této sféry vesmír se rodí, vyvíjí se i zaniká. Žije, pohybuje se, existuje v Něm. Látka světová jest z Něho výronem, její síly a energie jsou proudění Jeho života. On jest bytostně přítomen v každém atomu vše pronikaje, vše udržuje, vše rozvíjeje. On jest života počátkem i koncem, života příčinou i předmětem. Jest všehomíra střed i obvod; svět vystaven jest na Něm, v něm má základ bezpečný a v Něm dýše jako ve svém uzavřeném ovzduší. On jest ve všem a všechno jest v Něm. (A. Besantová: Odvěká moudrost, str. 30)

CYKLY V ŽIVOTĚ MINERÁLŮ

Zkoumat tento svět z hlediska projevu zákona cyklů není při našem současném vědeckém poznání nijak obtížné. Mnohem obtížnější bývá vysvětlit, že i minerály žijí svůj vlastní život. Život v mnohem pomalejším rytmu, než jak ho žijeme my, ale také se zcela odlišnými prioritami. Ale pokud dokáže naše vědomí přijmout výše uvedené myšlenky a naším srdcem pocítíme svůj podíl na Božském, je již pouze krůček k pochopení vlivu Jediného Života na cyklické proměny světa minerálů.

Písek, který se stane kamenem, nebo kámen, který se rozpadne v písek, je dalším příkladem, který beze všeho uznáváme, pro-

tože neodporuje rozumu, stejně jako příklad vody, která se stane mrakem, a mraku, který se znovu přemění na vodu. (D. Steinberg Guzmán: Reinkarnace ve 21. století, Nová Akropolis – Zrcadlo kultury, č. 19, str. 34)

Začneme tedy u cyklů velkých, které sice nepozorujeme osobně, ale které jsou dostatečně prozkoumány a seznámili jsme se s nimi ve škole. Minerální říše prochází nestálými velkými cyklickými změnami, které mění v jednotlivých érách tvář celé planety. Podle těchto velkých geologických procesů jsme dokonce rozdělili celou dlouhou historii naší planety. Protože kromě sebe sama, při této aktivitě ovlivňuje říše minerálů velmi významně všechny živé bytosti a jejich život na této planetě. Pojmy prvohory, druhohory atd. jsou nám všem známé a tato historická a geologická období jsou právě výsledkem velkolepých cyklických změn v minerální říši. Mění se tvář planety a podmínky pro život všech bytostí, a to v neposlední řadě samotných minerálů, které se tohoto procesu účastní. Velké množství homogenizovaných minerálních prvků je vyneseno z hlubin země, aby začalo svůj pomalý krystalický život, mnoho stávajících minerálů se tímto procesem dostává do zcela jiných podmínek, kdy se mění tlak, teplota i všechny ostatní vlivy okolí, a minerály se musí těmto podmínkám přizpůsobit. Další množství je opět vrženo do sjednocujících hlubin země, aby jejich látka byla v procesu tvoření jednoho dne opět použita.

Minerální substance vyvržená z hlubin země se stává substrátem, skrze který se projevuje život na minerální úrovni. Zrodí se jednotlivé skupiny, které rozlišujeme na základě jejich chemického složení, a svým vlastním tempem se pustí do uskutečňování řádu, Zákona pocházejícího od Boha. Proces krystalizace a zrození nádherných krystalických forem minerálů je tím nejvýraznějším příkladem. Na základě jejich vlastních rozdílných vlastností nebo rozdílných vlastností prostředí, kde se nacházejí, se tento řád projevuje různě, ale dohromady se účastní na velkolepém a bezchybném díle, jehož výsledkem je příroda.

Uvolněný život, tj. Monáda, rozvíjel se dále těmito říšemi, až svým pořadem v příslušnou dobu dospěl pláně fyzické, kde počal seskupovati éter a udržovati jej v ohraničených útvarech, jimiž proudilo, probíhalo žití a do nichž vpraveny byly hmoty pevnější, tvořice první nerosty. Knihy krystalografické svědčí, jak krásně jeví se číselně i měřicky linie, jimiž tyto formy jsou konstruovány. Je z nich samozřejmo, jak Život působí ve všech nerostech, byť i sebe více tísněn, vězněn a omezován. (A. Besantová: Odvěká moudrost, str. 34)

ŽIVOT A CYKLY V ŘÍŠI ROSTLIN

V případě rostlin snad nenajdeme člověka, který by pochyboval o jejich životě. Podobně jako my rostou a rozmnožují se, a mnozí také vědí, že rostliny dýchají.

Také cykly v jejich životě jsou pro nás srozumitelnější a ve většině případů jsou nám blízké, protože se objevují i v našem vlastním životě. Snadno můžeme mluvit o cyklu zrození a smrti, cyklu rozmnožování nebo aktivity a odpočinku.

Cykličnost jako základní zákon můžeme pozorovat i na samotných rostlinných tělech. Při růstu rostliny se její listy, větve i květy rodí a rozvíjejí vždy ve spirále a obvykle, pokud tomu nezabrání vnější vlivy, po stejné spirále i odumírají. Kmen stromu se rozrůstá v cyklicky se opakujících etapách, které na řezu můžeme snadno pozorovat.

Na rozdíl od minerálů, které v průběhu života hledají dokonalou fyzickou formu, je život rostlin usměrněn na práci s energií, kterou přijímají jako dar Slunce, shromažďují ji, a tak umožňují život i zvířatům a člověku.

Zkušenosti z období evoluce v říši minerálů však nezůstávají ztraceny. Pouze jsou využívány v rozmanitých kombinacích, které rostlinám umožňují jejich vlastní život v nejrozdílnějších podmínkách.

V tomto klidném, tichém a mírném světě rostlin je život zjevně patrný a nikoho nepřekvapí, když ze semene dubu vyrostе opět dub a ze semene pšenice opět pšenice. Tak se život projevuje prostřednictvím řádu skrze nejrozdílnější formy a pomalu poznává sebe sama.

Cyklus, který se odvíjí od semínka až k rozvinuté rostlině, jejíž plody znovu zrodí semínka, nám jasně vypráví o energii, jež koluje v různých formách, aniž by se ztrácela. (D. Steinberg Guzmán: Reinkarnace ve 21. století, vyšlo v Nová Akropolis – Zrcadlo kultury, č. 19, str. 34)

ŽIVOT A CYKLY V ŘÍŠI ZVÍŘAT

Mnohé cykly, které prožívají zvířata, jsou samozřejmě i pro nás. Stejně jako ona jsme ovlivněni střídáním dne a noci, stejně jako ona zažíváme radost a smutek, stejně jako ona je většina z nás ve svém jednání někdy vedena vášněmi.

Jediný Život se v této říši projevuje skrze formování těla astrálního, tedy citového. Rozdíly v jeho rozvoji rozeznáme zcela jasně, pokud porovnáme emocionální život žížaly, lenochoda a psa nebo kočky. Přesto jsou mnohé cykly ovlivňující život zvířat pro nás záhadou, protože jsou velkolepé a vědou těžko vysvětlitelné. Jak například vědecky vysvětlit schopnost zvířat abstraktně se dorozumívat a plánovat, jako v případě stěhování ptáků do teplých krajín, lovecké taktiky vlčí nebo lví smečky nebo hromadné sebevraždy přemnožených lumíků, z nichž většina, ale ne všichni, se vydá na pouť, která nevyhnutelně končí smrtí, a umožní tak přežít těm, kteří zůstali?

Přestože se nám zvířata v mnohém podobají, staří mudrci z Východu nás učí, že jejich duch ještě ve svém vývoji není individualizován. Zvířata mají společnou duši, která jim umožňuje jednat rozumněji, než jaké jsou jejich individuální schopnosti. Na rozdíl od minerálů a rostlin mají zvířata díky svému pohybu ještě větší schopnost využívat změn fyzického těla k přizpůsobování se měnícím se podmínkám i využívat energie ke svému přežití.

Když dosáhla rozvíjející se Monáda velké stability formy v mnohých nerostech, vyvinula se pak větší tvárnost (plastičnost) formy v říši rostlinné, kde ji spojovala s trvalostí organizace. Ještě s větším důrazem byla zvláštní charakteristika vyjádřena v říši živočišné, jehož fyzické tělo je vytvořeno ze součástí rovnováhy velice labilní, umožňujících takto co nejširší přizpůsobování se, přece však udržováno jest pohromadě ústřední silou soudržnou, která vzdoruje všeobecnému rozkladu za nejrozmanitějších podmínek. (A. Besantová: Odvěká moudrost, str. 35)

ŽIVOT A CYKLY ČLOVĚKA

Přestože, jak již bylo uvedeno, sdílí člověk mnohé své cykly s nižšími říšemi přírody, je nutné si uvědomit, že není vše, co je přirozené např. pro zvíře, stejným způsobem přirozené pro člověka. Již jsme připustili, že počátkem i koncem universa i všeho v něm je Jedno, Absolut, Bůh, i to, že Jediný Život, který z něho vychází, se skrze mnohé formy do něho postupně vrací.

Každá z etap evoluce má tedy své vlastní projevy, povinnosti i své vlastní prožití a aplikaci universálního řádu, a tedy i zákona cyklů. Vše odpovídá dosažené úrovni vědomí. Člověku je vlastní rozum, i když podle všech mudrců pouze jeho nižší část. Díky rozumu máme možnost, jako první mezi známými živými tvory, být skutečnými pány svého osudu, být skutečným Individuem. Všechny předchozí říše jednají nevědomě v souladu se zákony přírody. Člověk, který má tyto epochy za sebou, díky rozumu má schopnost obrátit vše ve zmatek, ale tím, jak se učí rozum používat, poznává sebe sama a své místo v přírodě. Opět se vrací ke své podstatě a přimyká se o své vlastní vůli k dodržování Zákona.

Jest kontinuita života stejně jako kontinuita formy, a právě pokračující život, se stále větší mocí latentních předtím energií, uváděných v činnost podněty forem za sebou následujících – zachycuje a strádá v sobě zkušenosti, nabyté, pokud ve formách těch byl uzavřen, neboť zanikne-li forma, pak chová v sobě život právě jen tyto zkušenosti, a to větším množstvím nashromádané energie, hotov vlít se do nových, od minulých forem odvozených tvarů, a to i s touto nově získanou zvětšenou zásobou energie. (A. Besantová: Odvěká moudrost, str. 105)

REINKARNACE JAKO ZÁKON PŘÍRODY

Ve smrtelné tělo se halí nesmrtelný, nevyčerpatelný a neohraničitelný duch.

Duch se nikdy nerodí a nikdy neumírá, a poněvadž se nezrodil, nemůže nikdy zemřít. Je věčný, neměnný a neumírá, když tělo umírá.

Jako člověk odkládá starý šat a bere si nový, tak i duch odkládá vysílené tělo a vstupuje do těla nového. (Bhagavadgíta, 2. zpěv, odst. 18, 20, 22)

Aby život jako takový měl smysl, je nezbytné, aby to, co bylo prožito, zůstalo zachováno. Žádná známá éra kromě té naší nikdy nepo-

pírala existenci Ducha a duchovního světa jako příčiny světa našeho. Přesto i v naší době jsou popírači ve výrazné menšině. Protože svět forem a těl je svět, na kterém provádíme orbu, setbu a sklizeň, je nutné, abychom s tím, jak rostou naše vnitřní potřeby a zkušenosti, hledali nová pole, která nám poskytnou úrodu toho, co je pro nás v současném okamžiku nedostupné. Nemluvíme v tomto případě o jídle, ale o potřebách naší duše a Ducha. Vezmeme-li tedy kontinuitu Života jako skutečnost, což nám potvrzují mnozí, jejichž moudrost byla ověřena dějinami, dává tato kontinuita smysl tehdy, je-li směřováním k dokonalosti, poznáváním sebe sama a návratem k našemu Otci-Matce.

Skrze proces reinkarnace jako lidé procházíme cestou vedoucí k činům dobra a lásky, k činům, jejichž úsilí nesměřuje pouze k nám, k činům, jejichž cílem je vytvořit lepší budoucnost. Učení o reinkarnaci nám dává možnost pochopit, že naším osudem je sbírat skrze mnoho životů nové zkušenosti a postupně zušlechťovat sebe sama. V tom nám pomáhá sama příroda tím, že cesta, po které kráčíme, je určena a dána zákonem Dharmy. Zákon, který nás na této cestě udržuje a neustále nás vrací do správného směru, zákon Karmy, dává smysl samotné reinkarnaci.

Zákon Karmy stanoví, že ve světě ducha přináší každá příčina odpovídající důsledek se stejnou pravidelností, s jakou ve fyzickém světě jeden a tentýž jev vždy vyvolává jeden a týž důsledek. (H. P. Blavatská: Zákon příčin a důsledků vysvětlující lidský osud (Karma), str. 1)

Svůj vlastní život si tak každý člověk vytváří sám z nesčetného množství svých vlastních činů, ať už se odehrávají na úrovni fyzické, energetické, emocionální nebo rozumové, protože na všech těchto úrovních vyvoláváme konkrétní důsledky, které se projeví ať už v tomto, nebo v příštích životech. Pokud toto nevnímáme, příčinou je pouze naše neznalost zákonů přírody a duchovního světa. To, o co se musíme v tomto našem evolučním okamžiku snažit, je rozvoj našeho morálního života. Nemusíme se zbavovat vášní,

kteří jsme zdělili z našich zvířecích dob, ale musíme je transformovat. Lásku vášnivou musíme proměnit v nesobecký cit. Máme-li následovat zákony přírody, musíme vždy hledět před sebe, tam, kde se nachází více lidského a méně živočišného.

Cesta očištění od sobectví nese sanskrtský název „Karma-Jóga“ od Karma = činnost, a Jóga = jednota. Vede stejným způsobem k očištění srdce, jde-li člověk po „dráze Moudrosti“ nebo po „dráze Náboženského cítění“. Vyžaduje, aby člověk ochotně platil svůj dluh, ve kterém se projevuje jeho Karma. Totéž klidné a pokorné splácení vlastního dluhu, vyjádřené v nezištné činnosti, je jediným klíčem ke štěstí na Zemi. (H. P. Blavatská: Zákon příčin a důsledků vysvětlující lidský osud (Karma), str. 25)

Jako lidské bytosti si musíme uvědomit, že tím, co může transformovat náš život, je rozum, a proto musí být naše činy rozumné. Tento rozum ale musí být spoutaný naší vůlí, naší disciplínou. Musí být naším sluhou, ne naším pánem. Protože jinak strávíme život prožíváním jeho intelektuálních hrátek

a budeme mít šance, které před nás klade zákon Karmy, jenž nás vede po cestě evoluce. Místo toho si vysloužíme trpké ovoce svých činů. Cílem cesty člověka je Člověk, dokonalý, nesobecký, žijící v harmonickém vztahu se sebou samým i vesmírem všech věcí a bytostí, které ho obklopují, Člověk, který našel sebe sama a odhalil, že „On jest ve všem a všechno jest v Něm. (A. Besantová, Odvěká moudrost, str. 30)

Ing. Miroslav Huryta

Použitá literatura:

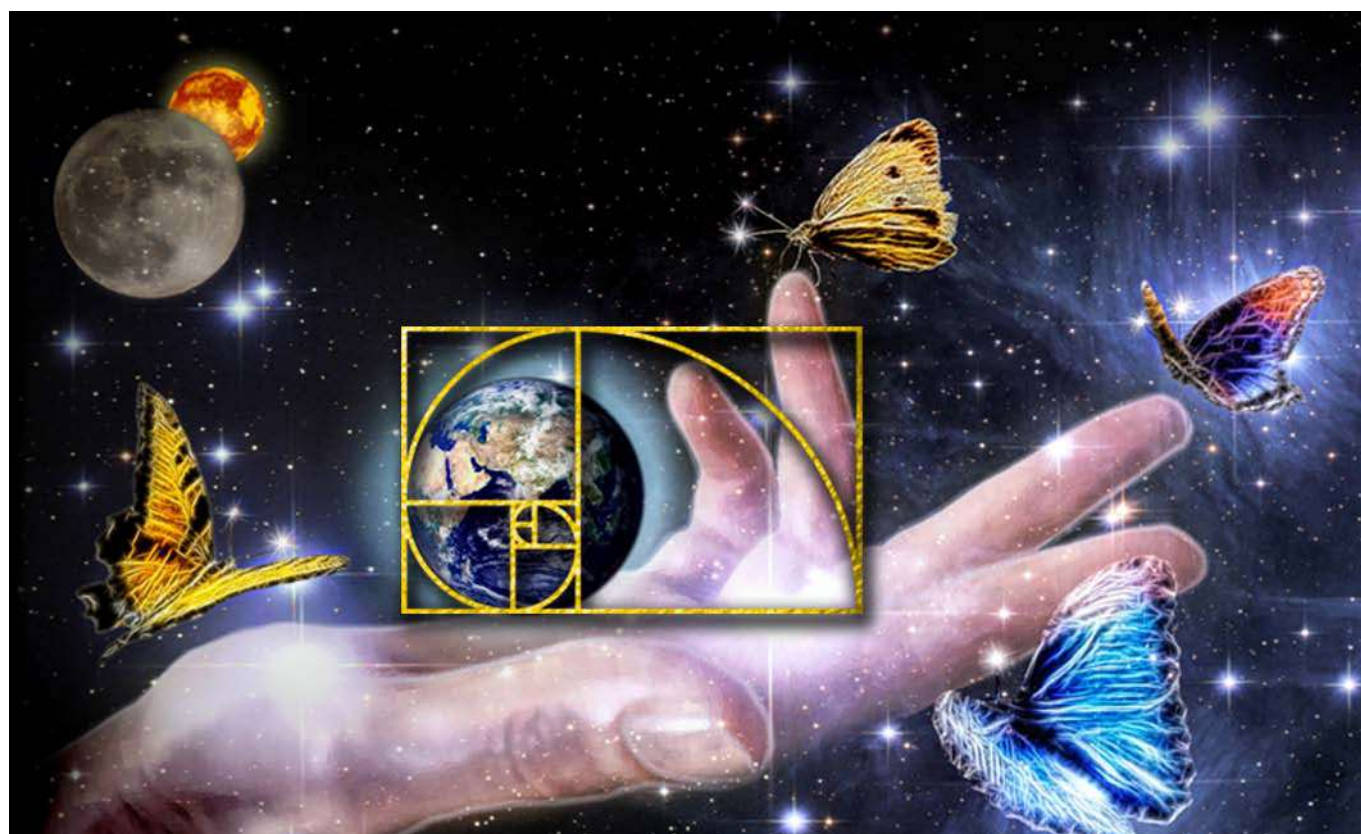
Besantová, A.: Odvěká moudrost, Globus, Praha 1920

Bhagavadgíta, Lyra Pragensis, Praha 1989

Blavatská, H. P.: Zákon příčin a důsledků vysvětlující lidský osud (Karma)

Nová Akropolis – Zrcadlo kultury, č. 19, Nová Akropolis, Praha 2001

Zbavitel, D.: Hinduismus a jeho cesty k dokonalosti, DharmaGaia, Praha 1993

KURZ FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Když se dnes řekne slovo filozofie, často si představíme teoretickou disciplínu odtrženou od praktického života. Tento kurz vám nabízí filozofii takovou, jaká je ve své podstatě: srozumitelnou a aplikovatelnou v každodenním životě.

1. PŘÍRODNÍ FILOZOFIE

Podle klasické filozofie byla etika vnímána jako klíč ke skutečnému rozvoji lidské bytosti. Dotkneme se i významu pojmů Philo-Sophia, filozofická škola a filozofie jako způsob života. Ukážeme si rozdíl mezi morálním a intelektuálním životem a nevynecháme ani vysvětlení pojmu učedník.

2. ČLOVĚK A UNIVERZUM

Mikrokosmos i makrokosmos jsou prostoupeny stejnými zákony, které mají své rozmanité projevy, dle úrovně, na které je pozorujeme. Sluneční soustava stejně jako i život jednotlivce mají svůj skrytý smysl, cestu i směr. Pojednává o tom klasické západní a východní pojetí člověka a univerza a pojmy vědomí, dharma, karma a reinkarnace.

3. ODKAZ DÁVNÉ INDIE

Prostřednictvím symbolů se můžeme napít se studnice Pravdy a Poznání. Otevírají nám brány vnitřního světa, ve kterém se střetávají protichůdné hlasy, přičemž snahou člověka je zorientovat se v nich a dosáhnout vnitřní rovnováhy a klidu. Symbolický je i text „Bhagavadgíta“, který se zabývá otázkou, jak se může člověk naučit jednat „správně“.

4. ZÁHADY TIBETU

„Hlas Ticha“ představuje kompas na cestě poznání a rozvoje sebe sama. Poukazuje na charakteristiky jednotlivých úseků této cesty, na její úskalí, výzvy i příležitosti, na to, s čím se nevyhnutelně setká každý, kdo si přeje uslyšet hlas duše: se třemi ctnostmi učedníka, smyslem vnitřního růstu a s pojmy jako koncentrace, iluze, touha či jednota.

5. BUDDHISTICKÁ FILOZOFIE

Mnoho filozofů se zabývalo otázkou, jaký smysl má existence člověka či jak tento smysl najít. Život je často poznamenán bolestí nebo nějakou formou utrpení a nouze. Siddharta Gautama Buddha hledal odpovědi na tyto otázky. Seznámíme se s jeho učením o Zlaté střední cestě a Čtyřech vznešených pravdách, jejichž součástí je Osmerá ušlechtilá stezka vedoucí k překonání „utrpení“ v životě.

6. MOUDROST ČÍNY

Konfucianismus nabízí eticko-politické zřízení založené na principech bratrství, řádu a harmonie. Uspořádaná společnost, vedená nejschopnějším a nejctnostnějším člověkem, je odrazem harmonie v univerzu. Nabízí racionální sociální řád založený na etice a vzdělání zdůrazňující důležitost osobního rozvoje člověka.

7. VÝZVA ŽIVOTA VE SPOLEČNOSTI

Soužití: všichni navazujeme vztahy a naše jednání má vliv na životy ostatních. Proto nás zajímají hodnoty, na jakých je možné vystavět dobře fungující společnost. Pokud se takto nalezené hodnoty stanou základem pro politiku, je tu naděje na prožití jednoty. Proto je důležitá úloha jednotlivce ve společnosti a při utváření lepšího světa.

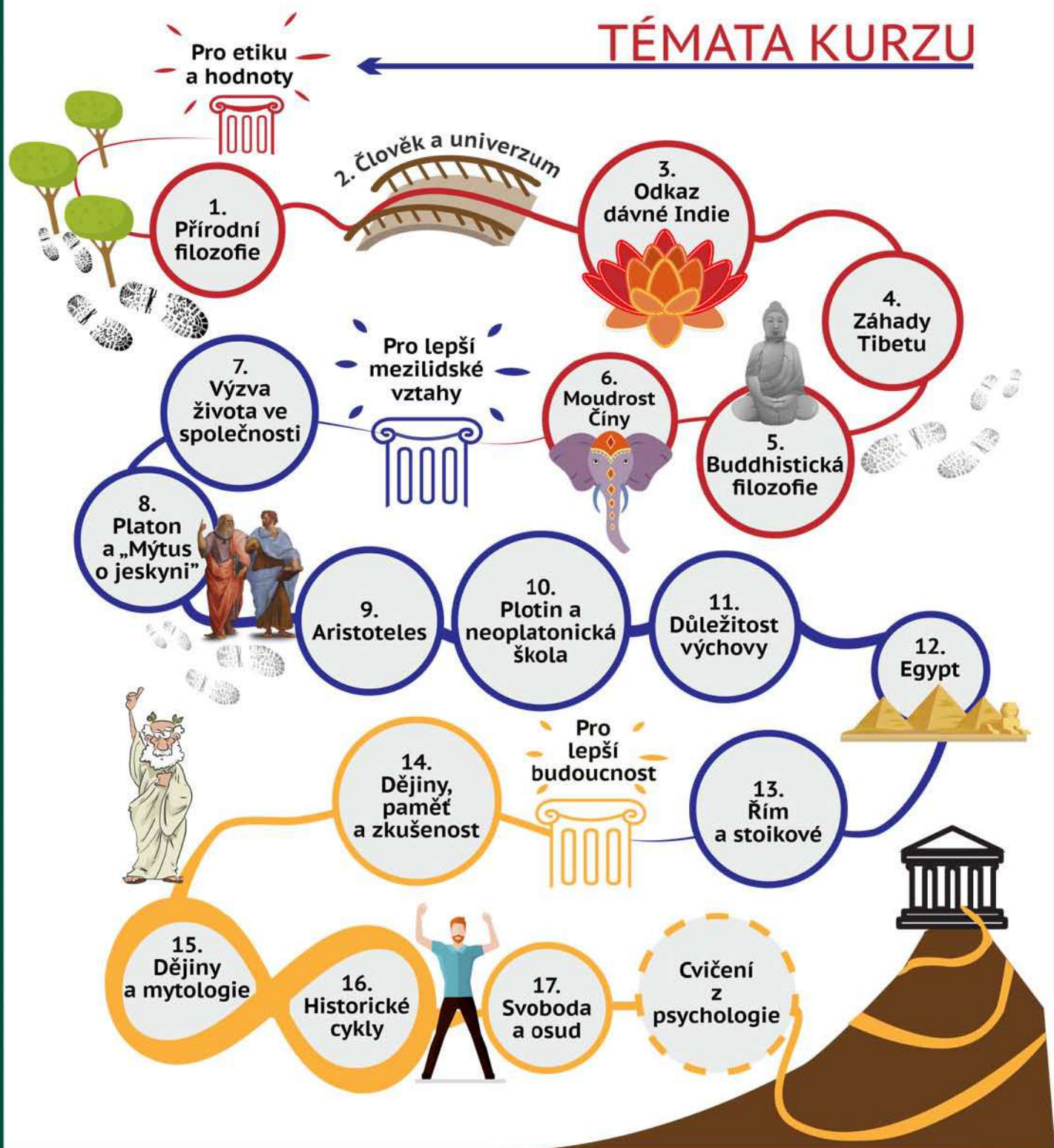
8. PLATON A „MÝTUS O JESKYNI“

Svět, ve kterém žijeme, není zdaleka dokonalý, a přesto byl podle Platona vytvořený na základě dokonalých pravzorů. Platon odhalil, že jednou z velkých překážek člověka na cestě vlastního rozvoje je iluze, které nezřídka podléhá a která napomáhá jeho „uvěznění v jeskyni“. Symbolickým jazykem o tom vypráví v příběhu „Mýtus o jeskyni“.

9. ARISTOTELES

Šťěstí je jedna z nejzákladnějších potřeb člověka, a proto se jím podrobně zabýval i Aristoteles. Dosáhnout dlouhotrvajícího štěstí a umět rozeznat to krátkodobé není třeba nechávat náhodě. Aristoteles popisuje ctnosti jako síly duše, které nám, když je rozvíjíme, pomáhají uchopit život do vlastních rukou.

TÉMATATA KURZU

www.akropolis.cz

www.filozofieprozivot.cz

NA ÚVODNÍ PŘEDNÁŠKU JE VSTUP VOLNÝ

10. PLOTIN A NEOPLATONICKÁ ŠKOLA

Prostřednictvím eklektické filozofie ukázal neoplatonismus, že téměř všechny náboženské a filozofické směry mají společný základ. Poukázal na důležitost skutečného bratrství mezi lidmi, které je založeno na toleranci, pochopení a respektu, což vychází z poznání, že lidské duše vycházejí z jednoho pramene.

11. DŮLEŽITOST VÝCHOVY

Mnozí filozofové se shodli v tom, že bez úsilí a systematičnosti se k cíli dojit nedá. To je i přínos vzdělání a výchovy. V dětství nás tvaruje naše rodina a okolí, v dospělosti je formování nás samých v našich rukách a prostřednictvím našeho sebevzdělávání a sebevýchovy se my sami stáváme odpovědnými za vytvořené dílo, které je zároveň kamínkem v mozaice společnosti, lidstva a celého světa.

12. EGYPT

Morálka v Egyptě není jen teorií, ale představuje životní styl a je základním pramenem života v pyramidálním uspořádání společnosti. Potvrzením toho jsou i rady a návody některých faraonů, vezírů a egyptských mudrců, které nám i dnes mohou pomoci chápat sebe sama a svoji úlohu, vykonávat své povinnosti dobře, radostně a zodpovědně.

13. ŘÍM A STOIKOVÉ

Stoicismus přenesl z epochy helénizmu mnoho hodnotných myšlenek a jeho představitelé svým jednáním ukázali, že jsou tyto myšlenky použitelné v praktickém životě a že i v těžkých časech se lze pomocí etiky vyhnout úpadku. Stoická nauka shrnuje smysl vědomého a šťastně vyrovnaného jednání a vysvětluje, že skutečnou svobodu člověk zažije, pokud je schopen zharmonizovat vlastní přirozenost s vyšší podstatou.

14. DĚJINY, PAMĚŤ A ZKUŠENOST

Zkoumáním dějin může člověk získat cenné bohatství nejen v podobě poznatků, ale především zkušeností. Pokud se dokážeme z dějin poučit, pochopit je a vytáhnout z nich zkušenosti, můžeme je uplatnit v přítomnosti, což nám umožňuje stát se aktivním a vědomým tvůrcem své budoucnosti. Vzpomínky na minulost, ať už se týkají jednotlivce nebo společnosti, mohou být pozitivní i negativní. V obou případech však mají vliv na náš každodenní život a mohou být užitečné, pokud si z nich dokážeme vzít ponaučení nebo inspiraci. Minulost je naší součástí a ovlivňuje naši přítomnost.

15. DĚJINY A MYTOLOGIE

Mýty nám svým symbolickým jazykem přinášejí nejen poznání dějin, ale nabízejí mnohem více. Lze je „odemknout“ klíčem historickým, psychologickým, astronomickým a dalšími. Dle toho, který klíč použijeme, nám mýtus otevře brány do dané dimenze.

16. HISTORICKÉ CYKLY

Čas je relativní pojem, a přesto nás silně ovlivňuje, protože představuje jednu ze skutečností, jejímž prostřednictvím se ve světě orientujeme. Jeho běh v přírodě vnímáme prostřednictvím střídání období, která se opakovaně navracejí do téhož momentu, ačkoli vždy v trochu pozměněné formě spojené s jistými charakteristikami.

17. SVOBODA A OSUD

Jedním z důležitých nástrojů na cestě lidského života je svoboda. Tématem správného chápání svobody se zabývali filozofové všech dob, a mnozí shodně dospěli k závěru, že jejím nejdůležitějším projevem je svoboda volby, avšak s plným vědomím možných důsledků a s převzatou odpovědností za ně.

Součástí kurzu jsou cvičení rozvíjející schopnosti člověka: pozornost, koncentrace, paměť, imaginace, vůle atd.

Více na: www.akropolis.cz a www.filozofieprozivot.cz

KURZ FILOZOFIE PRO ŽIVOT

Kurz 17 bloků přednášek a praktických cvičení
NOVÁ PODOBA KURZU

- Na úvodní přednášku je vstup volný.
- Koná se jednou týdně, vždy 2 h, [program viz strany 17–19](#)

SPARTÁNSKÁ ODVAHA - BITVA U THERMOPYL

On-line přednáška k 2500. výročí bitvy u Thermopyl

Úterý, 13. října 2020 od 19 do 20 hodin

Uběhlo již 2500 let od památné bitvy u Thermopyl. Můžeme se v dnešní době něco naučit od dávných spartských rytířů, kteří dokázali čelit strachu?

program on-line přednášek naleznete na záložce akropolis.cz/on-line

MOC MÝTU

Přednáška

Proč člověk všech kultur vytvářel tolik úžasných symbolických obrazů, jak o stvoření světa, tak i o velkých činech neporazitelných hrdinů? Mýty střeží hluboké pravdy o světě a člověku. Mýtický čas nepatří minulosti, ale i dnes vybízí k dobrodružné cestě poznání sebe sama a nalezení vlastní nadčasovosti.

LIDSKÁ DUŠE Z POHLEDU PLATONOVY FILOZOFIE

Přednáška ke Světovému dni filozofie

Od dávných dob člověk touží proniknout do tajemství lidské duše. Podíváme se na to, jak ji prozkoumal jeden z nejvýznamnějších filozofů, Platon, který se jejím různým stránkám i tomu, kam směřuje, věnoval celý život. Jeho pohled jistě pomůže, abychom lépe porozuměli nám samým i ostatním.

MAGIE EGYPTA

Přednáška s videoprojekcí

Egyptané si nemysleli, že skutečnost je omezena pouze na to viditelné. Pro ně byla realita vždy na křižovatce mezi tím viditelným a tím neviditelným. Magii Egypta tak můžeme spatřovat ve schopnosti oba tyto světy propojit například v umění, vědě a uspořádání společnosti.

PRAKTICKÁ PSYCHOLOGIE

Kurz 8 výukových hodin

Přednášky a praktická cvičení se zaměří především na naši pozornost, vědomí, emoce, paměť, imaginaci aj.